Súd:	Okresný súd Trnava
Spisová značka:	16C/607/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu:	3113216285
Dátum vydania rozhodnutia:	25. 11. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Veronika Židek, LL.M.
ECLI:	ECLI:SK:OSTT:2024:3113216285.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Veronikou Židek v právnej veci žalobcu: W. R., N.. XX.XX.XXXX, C. A. Ž. Č.. XXX, Ž., C.. Č.. Ú. P. Ú. R., X. XXX, XXX XX R. proti žalovanému 1: EQUIDEM - advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hornopotočná 1, 917 01 Trnava, IČO: 36 869 031, právne zastúpený: In Medias Res, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Sladovnícka 13, 917 01 Trnava, IČO: 36 863 351, žalovanému 2: Slovenská advokátska komora, so sídlom Kolárska 4, 813 42 Bratislava, IČO: 30 795 141, právne zastúpený: HARŠÁNY advokáti, s.r.o.so sídlom Hlavná 31/15, Trnava, IČO: 50 481 355, za účasti intervenienta na strane žalovaného 1 Wüstenrot poisťovňa, as., so sídlom Digital Park I, Eisteinova 21, 851 01 Bratislava, právne zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

I. Súd konanie voči žalovanému 1 a žalovanému 2 v časti vykonania ospravedlnenia sa žalobcovi zastavuje.

II. Žalovaný 1 je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 10 000,00 eur, a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Vo zvyšku súd žalobu voči žalovanému 1 zamieta.

IV. Súd žalobu voči žalovanému 2 zamieta.

V. Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 1 rozsahu 50%.

VI. Žalovaný 2 má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 01.07.2013 bola súdu doručená žaloba žalobcu , v ktorej žiadal, aby súd uložil povinnosť žalovanému 1 a žalovanému 2 spoločne a nerozdielne sa žalobcovi písomne ospravedlniť, zaplatiť sumu 20 000,00 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy a trov konania.

2. Žalobu odôvodnil tým, že sa v roku 2007 nachádzal ako odsúdený vo väznici Leopoldov. Táto ho v roku 2007 trikrát potrestala za údajne disciplinárne previnenie v správnom konaní. Nakoľko sa žalobca nedopustil žiadneho tvrdeného konania, tak využil možnosť podať žalobu podľa § 247 OSP. Vo veci podanej žaloby bol žalobcovi ustanovený advokát Q.. F. X.. Vec bola riešená Krajským súdom v Trnave pod. sp. zn. 14S/68/2007, 14S/103/2007 a 14S/104/2007. Žalobca bol úspešný v konaní pod sp. zn. 14S/104/2007. v ostatných veciach podal odvolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd však žalobcovi neoznámil termín pojednávaní a ani žalobcu na pojednávanie nepredvolal. V roku 2012 sa žalobca dozvedel, že správny orgán koná vo veci 14S/104/2007, nakoľko odvolací súd potvrdil

rozhodnutie súdu 1. stupňa. Po dopytovaní v predmetných konaniach žalobca zistil, že rozhodnutia boli zaslané ustanovenému advokátovi žalobcu podľa § 49 OSP a že má vec riešiť cez advokáta. Kým však advokát doručil rozhodnutie odvolacieho súdu , tak prešla zákonná lehota na podanie ústavnej sťažnosti. Ustanovený advokát podľa žalobcu neskoro doručil právoplatné rozsudky, čím porušil práva žalobcu na prístup k súdu (Ústavnému súdu), porušil práva žalobcu na súdnu ochranu a podobne - čím mu znemožnil domôcť sa svojich práv, nápravy porušenia svojich práv, domôcť sa zadosťučinenia za porušenia práv žalobcu. Podľa zákona o advokácii bol advokát povinný postupovať tak, aby chránil žalobcove práva a záujmy. V prípade žalobcu toto nedodržal, lebo tým, že mu neskoro zaslal rozsudky, v plnom rozsahu odňal žalobcovi možnosť podať ústavnú sťažnosť a tým aj sťažnosť na ESĽP, dosiahnuť zvrátenie rozhodnutia odvolacieho súdu , čím mu o. i. znemožnil domôcť sa práva v merite veci a tým aj spravodlivého zadosťučinenia, vrátane finančného, od väznice, ktorá žalobcu protiprávne potrestala a spôsobila mu tým ujmu. Od žalovaného 1 požadoval v žalobe ospravedlnenie a zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch za duševnú ujmu, stres, traumu, pocit krivdy a nespravodlivosti, bezmocnosti a pod. ktoré žalobca pociťoval a prežíval ako priamy dôsledok porušenia jeho práv. Ako dôkazy navrhuje pripojiť súdne spisy 14S/68/2007, 14S/103/2007 a 14S/104/2007, evidenciu prijatej a odoslanej korešpondencie žalobcu za roky 2010 až 2013.

3. Voči žalovanému 2 žalobca v žalobe uvádza, že podal podnet na SAK na opísané konanie advokáta (žalovaného 1) za porušenie práv žalobcu zo strany advokáta. Žalovaný 2 zaslal žalobcovi oznámenie o výsledku prešetrenia sťažnosti. Ide o listinu zo dňa 23.05.2013 č. 454/4873/2012. Žalovaný 2 v listine uviedol, že advokát neporušil práva žalobcu, porušenia práv neboli zistené, nakoľko žalobcovi pri osobnej návšteve tlmočil nedôvodnosť podaných žalôb. Žalobca sa s advokátom dohodli, že rozhodnutie Krajského súdu v Trnave nebude žiadať preskúmať mimoriadnymi opravnými prostriedkami. Podľa žalobcu takáto dohoda neexistuje. Žalobca k uvedenému uvádza, že má v kópiách odloženú celú komunikáciu s advokátom, napr. list zo dňa 03.02.2011 „Žiadosť - záväzné pokyny“, v rámci ktorých žalobca žiada advokáta o pravidelné informovanie o stave konania a bez meškania ho oboznamovať s tým čo robí alebo chce súd robiť, automaticky a obratom zaslať každé rozhodnutie, ktoré súdy vo veci návrhov vydajú, žiadal o všetku písomnú agendu, aby mal od všetkého doklad. Advokát v čase, keď mu boli doručené rozhodnutia odvolacieho súdu, vycestoval za žalobcom do ÚVTOS Leopoldov, pričom žalobca tam v tom čase nebol. Žalovaný 1 čakal na preeskortovanie žalobcu späť do ÚVTOS Leopoldov. Uvedené tvrdenie žalovaného 1 je nepravdivé, lebo návštevu si musí advokát dohodnúť vopred s personálom väznice. Ak by chcel prísť, tak by mu väznica oznámila, že sa tam žalobca nenachádza. Podľa žalobcu, jediné, čo mal advokát spraviť, bolo zaslať bez meškania konečné rozhodnutie súdu. Na to nepotrebuje vedieť, v ktorej väznici je žalobca. Ak advokát tvrdí, že žalobca neinformoval o svojom preložení, nebol na to žiadny dôvod, a ani o to advokát nežiadal. Lehota na podanie ústavnej sťažnosti je 2 mesiace, čo je dostatočne dlhá doba, aby rozhodnutia doručil. Žalobca namieta skutočnosti, a to, že advokát poskytol SAK vyjadrenie, v ktorom však uviedol nepravdivé tvrdenia, že SAK tieto nepravdivé tvrdenia vydala za pravdu, pričom aj na podklade toho žalobcu vo svojom oznámení otvorene obvinila z toho, že neskoré doručenie rozhodnutí odvolacieho súdu a tým aj premeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti je chybou žalobcu. Ďalej, SAK obvinila žalobcu z toho, že sa žalobca dohodol s ustanoveným advokátom, že dané rozhodnutia súdov nebude napádať mimoriadnymi opravnými prostriedkami. To je podľa toho to isté, ako keby SAK prehlásila, že žalobca klame. Uvedené nepravdivé tvrdenia žalovaných voči osobe žalobcu, ich nepravdivé a krivé obviňovanie považuje za neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv, súkromia, cti, dôstojnosti a pod. Takéto konania prežíva a pociťuje ako ponižujúce, ako traumu, stres, krivdu, nespravodlivosť, neistotu, bezmocnosť. Žalobca žiada, aby sa mu žalovaní ospravedlnili, spoločne a nerozdielne zaplatili sumu 20 000,00 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy za duševné utrpenie, stres, traumu, poníženie, krivdu, nespravodlivosť, vystavenie neistote a bezmocnosti, ktorú pociťoval a prežíval a prežíva, ako priamy dôsledok porušenia jeho práv. Ako dôkaz navrhuje vyžiadať materiál k spisu 454/4873/2013 vrátane všetkých podkladov a oznámenie zo dňa 23.05.2013.

4. Advokát, Q.. F. X., doručil súdu vyjadrenie k žalobe, v ktorom uviedol, že výkon činnosti advokáta vykonáva prostredníctvom spoločnosti EQUIDEM - advokátska kancelária, s.r.o.. Žalobcovi bol ustanovený ako právny zástupca v konaniach, v ktorých sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutí ÚVTOS Leopoldov. Žalobcu zastupoval ako v poradí 3. - 4. obhajca. K ukončeniu predchádzajúcich zastupovaní došlo v dôsledku sťažností, podania trestných oznámení zo strany žalobcu na advokátov, ktorí ho zastupovali. Advokát sa preto snažil riešiť všetky porady so žalobcom osobne vycestovaním do ÚVTOS Leopoldov. Oboznamoval ho riadne a včas so všetkými novými skutočnosťami týkajúcimi

sa prejednávaných vecí a vždy sa riadil jeho pokynmi. O tejto skutočnosti svedčia aj potvrdenia o predvedení klienta. Dokopy ho navštívil sedemkrát, napriek tomu, že mu mohli byť priznané len tri porady. Pri prvotných poradách so žalobcom bol prítomný aj advokátsky koncipient Q.. T.A. K.. Na týchto stretnutiach, pri ktorých bol prebratý postup zastupovania, advokát uviedol, že podľa jeho názoru nebude predvedený na pojednávanie. Túto skutočnosť uviedol z dôvodu, že sám žalobca sa vyjadril, že má v pláne ústne - do zápisnice konkretizovať celý priebeh udalostí, ktoré viedli k uloženiu disciplinárnych trestov. Na to (možné nepredvedenie žalobcu na pojednávanie) žalobca uviedol, že to dajú ako dôvod odvolania a ak odvolací súd bude toho istého názoru, tak mu neostane nič inél ako to akceptovať. Advokát žalobcu navštívil v ÚVTOS Leopoldov deň pred termínom pojednávaní a nasledujúci pracovný deň po ich uskutočnení. Informoval ho o ich výsledkoch a konzultoval s ním všetky body odvolaní. Vyhotovené odvolania mu tiež doručil. Počas týchto stretnutí žalobca žiadnym spôsobom neuviedol, že chce podať ústavnú sťažnosť. S ohľadom na predmet správnych žalôb tento jeho postup ani nepredpokladal. Uviedol iba, že po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov zvažuje podanie žaloby na ESĽP. So žalobcom sa preto ústne dohodol, že po skončení zastupovania mu spisy riadne doručí osobne aj so súpisom, a to oproti podpisu, aby mal advokát preukázané doručenie všetkých zadovážených listín. Po skončení zastúpenia a doručení rozhodnutí z odvolacieho súdu vycestoval do ÚVTOS Leopoldov, pričom mu bolo uvedené, že žalobca bol preeskortovaný. Následne cca o 14 dní sa telefonicky spojil s pracovníčkou administratívy, ktorá uviedla, že žalobca je v ÚVTOS Ilava, avšak dočasne. S ohľadom na predmet sporov a vyčerpanie všetkých riadnych opravných prostriedkov, ako aj v zmysle dohody, nepokladal za nevyhnutné vycestovať do ÚVTOS Ilava, resp. zaslať spisový materiál poštou. Žalobca advokáta žiadnym spôsobom neinformoval o svojom trvalom premiestnení. Informáciu sa advokát pokúšal zistiť aj na Generálnom riaditeľstve ZVJS, avšak telefonicky takéto informácie neposkytujú. Podľa názoru advokáta, bolo povinnosťou žalobcu oznámiť zmenu výkonu trestu. K samotnej dôvodnosti uviedol, že žalobca hmotnoprávne neodôvodnil a bližie nekonkretizoval v čom spočíva uplatnená náhrada imateriálnej ujmy. Keďže stručne uviedol, že ju pociťuje ako škodu spôsobenú zásahom do jeho osobnostných práv, súkromia, cti dôstojnosti a pod., dal do pozornosti skutočnosť, že žalobca bol právoplatne odsúdený za tri vraždy, ktoré podľa odsudzujúceho rozsudku vykonal vopred premysleným plánovaným spôsobom, chladnokrvne, bezohľadne a bezcitne a preto je otázne jeho subjektívne vnímanie zásahu do súkromia. Žiada žalobu zamietnuť ako nedôvodnú. Spolu s vyjadrením predložil potvrdenie o predvedení klienta.

5. Dňa 21.03.2014 bolo súdu doručené doplnenie žaloby, v ktorom žalobca doplnil vyhotovenie žaloby o dátum 21.06.2013, označil účastníkov konania ako žalovaný 1: Q.. J.. F. X., Z. B..T..Y.., J.: XX XXX XXX, žalovaný Slovenská advokátska komora. Zároveň žalobca uviedol, že sa domáha, aby súd preskúmal všetky okolnosti daného prípadu, všetky existujúce dôkazy a pod. a aby rozhodol, ktorý z odporcov porušil jeho práva. Žalobca v oprave žaloby uviedol aj znenie ospravedlnenia, ktoré požaduje. Žiadal spravodlivé zadosťučinenie vo výške 10 000,00 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. Zároveň navrhol, aby súd pripustil ďalších účastníkov konania: Krajský súd v Trnave, Štát - Slovenská republika v zastúpení Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Najvyšší súd Slovenskej republiky.

6. Dňa 09.11.2019 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobcu spolu s opravenou a doplnenou žalobou. Žalobca v podaní uviedol, že predkladá súdu dôkazy: 1.podanie žalovaného v prvom, resp. v druhom rade. Ako uvádza, z podania nie je celkom možné ustáliť, či podanie za žalobcu podáva právnická osoba alebo fyzická osoba, keďže v záhlaví je uvedená právnická osoba, no v texte je uvedený advokát ako fyzická osoba a rovnako návrh podpisuje advokát a nie je určené, či podanie podpisuje ako konateľ obchodnej spoločnosti alebo ako samostatne konajúci advokát, 2.ustanovenie žalovaného v prvom rade ako fyzickej osoby advokáta, 3. úplný výpis z obchodného registra žalovaného v druhom rade. Odporcom, resp. žalovaným je ten, koho navrhovateľ, resp. žalobca v žalobe za odporcu (žalovanú stranu sporu) označil. V prípade žiadosti o pripustenie vstupu účastníkov do konania ide o dispozitívne úkony žalobcu, a je teda jeho výsostným právom a prejavom jeho slobodnej vôle, koho označí za žalovaného, a to s poukazom na ustanovenie pôvodného § 92 OSP ku dňu 16. 3. 2014. Iná je samozrejme otázka, čo vyplynie z vykonaného dokazovania, čo deklaroval žalobca aj vo svojom vyjadrení zo dňa 16. 3. 2014. Preto žalobca žiada, aby súd jeho skoršiemu návrhu o rozšírenie žalovaných vyhovel a vydal uznesenie, ktorým pripustí do konania na strane žalovaných, ďalších účastníkov, a teda: Krajský súd v Trnave, Štát - Slovenská republika v zastúpení Ministerstvo spravodlivosti SR, Ministerstvo spravodlivosti SR, Najvyšší súd SR. Okruh žalovaných tak bude nasledovný: I. Q.. J.. F.P. X., J.. Z. - P. K., B..T..Y.., III. Slovenská advokátska komora, IV. Krajský súd

v Trnave, V. Štát - Slovenská republika v zastúpení Ministerstvo spravodlivosti SR, VI. Ministerstvo spravodlivosti SR, VII. Najvyšší súd SR. Žalobca v oprave a doplnení žaloby ďalej žiadal, aby súd vydal rozsudok v ktorom rozhodne: „Žalovaní v I. až VII. rade sú povinní sa písomne ospravedlniť žalobcovi a vysloviť ľútosť za neoprávnený zásah do jeho zákonom chránených práv. Žalovaní v I. až VII. rade sa ospravedlňujú za to, že svojím konaním, resp. nekonaním - nezabezpečením/nezaslaním predmetných konečných rozsudkov Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2SŽo/46/2011 (zo dňa 22.8.2012), 8SŽo/36/2011 (zo dňa 28.8.2012) a 2SŽo/39/2011 (zo dňa 18. 4. 2012) riadne a včas do rúk žalobcu, porušili jeho právo na prístup k súdu (Ústavnému súdu SR), právo na súdnu ochranu, právo na účinný prostriedok nápravy, a pod. Žalovaní sú povinní ospravedlniť sa písomne listom doporučene doručeným žalobcovi do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.“ „Žalovaní v I. a II. rade sa týmto ospravedlňujú žalobcovi za to, že v súvislosti so sťažnosťou žalobcu na žalovaného v I. a II. rade adresovanej žalovanému v III. rade, sme uviedli v stanovisku/vyjadrení žalovanému v III. rade o žalobcovi a v súvislosti so žalobcom nepravdivé tvrdenia, nepravdivo sme ho obvinili z toho, že niečo konal, povedal a pod. čím sme neoprávnene zasiahli do jeho práva na ochranu osobnosti.“ „Žalovaný v III. rade sa týmto ospravedlňuje žalobcovi za to, že vo svojej písomnej odpovedi zo dňa 23. 5. 2013, č. 454/4873/2012, vypracovanej V.. T. K., adresovanej žalobcovi, uviedol o žalobcovi nepravdivé tvrdenia a obvinil žalobcu z konania ktorého sa žalobca v skutočnosti nedopustil a z tvrdení ktoré žalobca v skutočnosti nikdy nevyslovil, ani nenapísal, čím došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu.“ „Žalovaní v IV. až VII. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 10 000 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“ „Žalovaní v I. až III. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 20 000 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“ „Žalobca má právo na náhradu trov konania.“. Spolu s podaním žalobca doručil súdu výpis z Obchodného registra, uznesenie č. k. 14S/104/2007-115 zo dňa 19.10.2010, Vyjadrenie k výzve Krajského súdu v Trnave.

7. Uznesením Okresného súdu Trnava, č. k. 16C/607/2013-168 zo dňa 03.02.2020 súd pripustil, aby do konania na strane žalovaných pristúpili, ako žalovaný v 4. rade: Krajský súd v Trnave, Vajanského 2/ A, Trnava, ako žalovaný v 5. rade: Slovenská republika, v zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, ako žalovaný v 6. rade: Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, a ako žalovaný v 7. rade: Najvyšší súd SR, Župné námestie 13, Bratislava. Vo výroku II. súd pripustil zmenu žaloby v znení: I. Žalovaní v I. až VII. rade sú povinní sa písomne ospravedlniť žalobcovi a vysloviť ľútosť za neoprávnený zásah do jeho zákonom chránených práv. Žalovaní v I. až VII. rade sa ospravedlňujú za to, že svojím konaním, resp. nekonaním - nezabezpečením/nezaslaním predmetných konečných rozsudkov Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2SŽo/46/2011 (zo dňa 22.8.2012), 8SŽo/36/2011 (zo dňa 28.8.2012) a 2SŽo/39/2011 (zo dňa 18. 4. 2012) riadne a včas do rúk žalobcu, porušili jeho právo na prístup k súdu (Ústavnému súdu SR), právo na súdnu ochranu, právo na účinný prostriedok nápravy, a pod. Žalovaní sú povinní ospravedlniť sa písomne listom doporučene doručeným žalobcovi do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia. II. Žalovaní v I. a II. rade sa týmto ospravedlňujú žalobcovi za to, že v súvislosti so sťažnosťou žalobcu na žalovaného v I. a II. rade adresovanej žalovanému v III. rade, sme uviedli v stanovisku/vyjadrení žalovanému v III. rade o žalobcovi a v súvislosti so žalobcom nepravdivé tvrdenia, nepravdivo sme ho obvinili z toho, že niečo konal, povedal a pod. čím sme neoprávnene zasiahli do jeho práva na ochranu osobnosti. III. Žalovaný v III. rade sa týmto ospravedlňuje žalobcovi za to, že vo svojej písomnej odpovedi zo dňa 23.5.2013, č. 454/4873/2012, vypracovanej V.. T. K., adresovanej žalobcovi, uviedol o žalobcovi nepravdivé tvrdenia a obvinil žalobcu z konania ktorého sa žalobca v skutočnosti nedopustil a z tvrdení ktoré žalobca v skutočnosti nikdy nevyslovil, ani nenapísal, čím došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu. IV. Žalovaní v IV. až VII. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 10.000,- eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V. Žalovaní v I. až III. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 20.000,- eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. VI. Žalobca má právo na náhradu trov konania.

8. K úplnej žalobe sa vyjadrila advokátska kancelária EQUIDEM - advokátska kancelária, s.r.o. v procesnom postavení žalovaného 2 (v čase rozhodovania súdu ako žalovaný 1 - po čiastočnom späťvzatí žaloby zo dňa 15.05.2024). Žalovaný 1 vo svojom vyjadrení uviedol, že žalobca je trojnásobným vrahom odsúdeným na doživotie, ktorého cieľom je vytváranie súdnych sporov za účelom vidiny získania majetkového prospechu a súčasne za účelom získania možností pre útek z výkonu trestu odňatia slobody. Vo vzťahu k prezentovanému tvrdeniu uviedol, že žalobca je osobou, ktorá

úmyselne nerešpektuje väzenský poriadok s cieľom dosiahnutia disciplinárneho postihu. Disciplinárne konania následne necháva preskúmavať príslušným súdom. Následný postup jeho konania spočíva v podaní žaloby, v ktorej sa „na oko domáha ospravedlnenia t.j. morálnej satisfakcie, ale jeho hlavným dôvodom je získanie finančného prospechu. Túto skutočnosť dosvedčuje značné množstvo konaní, ktoré žalobca viedol resp. vedie voči fyzickým, právnickým osobám, inštitúciám, resp. voči štátu. Žalobca na prvej porade uviedol, že takýchto konaní je niekoľko desiatok, pričom hlavným cieľom je získanie finančného prospechu. Len v roku 2012 bolo žalobcovi v postavení sťažovateľa vyplatených Slovenskou republikou v troch rôznych sťažnostiach viac ako 23 130,00 eur. Takto získané finančné prostriedky si žalobca nechal vyplatiť na účet svojho otca a samozrejme túto skutočnosť v ďalších konaniach zatajoval, aby nemusel platiť súdny poplatok. Tento žalobcov modus operandi sa vzťahuje aj na jestvujúce konanie. Ďalej žalovaný 1 uviedol, že žalobca si vytvára možnosti na útek z výkonu trestu odňatia slobody. Poukázal na konanie žalobcu v roku 2017, kedy na Okresnom súde v Nitre napadol príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže. Z verejne dostupných zdrojov vyplýva, že jeho cieľom bol pokus o útek. Obdobne, ako v tomto prípade, predmetom pojednávania na OS Nitra bola žaloba o povinnosti žalovaných strán sa mu ospravedlniť a náhrada imateriálnej ujmy, vyčíslená žalobcom na sumu 331 939,18 eura. O snahe pokúsiť sa o útek, svedčí aj konanie žalobcu, ktorého bol žalovaný 1 osobne účastný, a ktoré prebehlo nasledovne: V rámci jednej z porád sa žalobca spýtal, aký študijný odbor žalovaný 1 vyštudoval, keďže mu bol udelený akademický titul Ing. Po zistení, že vyštudoval inžinierstvo priemyselnej ekológie sa začal zaujímať, či má vedomosti týkajúce sa jedov. Žalobca bol veľmi prekvapený, keď sa dozvedel, že pôsobil na MTF STU v Trnave, aj ako doktorand, pričom pri postgraduálnom štúdiu sa venoval chémii a toxikológii. To, že absolvoval štúdium toxikológie a že je aj spoluvlastníkom spoločnosti zaoberajúcej sa predajom a využívaním toxikologických prípravkov žalobcu nesmierne zaujalo. Zvyšok porady sa žalobca snažil zamerať na problematiku jedov. Pri ďalšej návšteve, o ktorú žalobca požiadal listom, sa spýtal, či by bol ochotný za finančnú odmenu, mu niečo „preniesť“ do ústavu. Bez toho, aby na to mohol vôbec zareagovať, mu začal tvrdiť, že vlastne o nič nejde a potrebuje do „basy preniesť len obyčajné pero, ktoré má preňho osobitný význam. Napriek skutočnosti, že jeho žiadosť odmietol, tak neprestal o nej hovoriť. Začal vysvetľovať, že pero dostal od nejakého príbuzného a že je cenné. Po opakovanom odmietnutí začal naliehať, miestami toto naliehanie hraničilo až s vyhrážaním. Dokola opakoval otázku, že prečo je problém preniesť obyčajné pero, keďže to nie je nepovolený predmet a každý advokát aj tak vstupuje do väznice s perom a tak sa nemôže nič stať, ak by ho pri prehliadke našli a že teda vôbec nič neriskuje. Keďže napriek jeho naliehaniu bola ponuka opakovane odmietnutá, tak žalobca zmenil stratégiu a ponúkol 5 tisíc eur za „prepašovanie“ pera. Z uvedeného bolo jasné, že pero má pre žalobcu úplne iný význam. Podstatnou informáciou však bolo, že pero v prípade súhlasu, mu odovzdá brat žalobcu spolu s finančnou hotovosťou. V pere sa mala nachádzať rozdrvená pečeň ryby Fuga, ktorá patrí medzi najtoxickejších živočíchov. Žalobca sa neostýchal uviesť, že väzeň, ktorý to pero požaduje, má vážny konflikt s niekoľkými „bacharmi“. Ako znalý problematiky toxikológie, žalovaný 1 vedel o mimoriadnom účinku jedu, ktorý prestupuje aj cez ľudskú pokožku a tak uviedol, že väzeň čo ho o to požiadal, zjavne plánuje vraždu. Žalobcova reakcia bola úplne apatická, bolo mu to jedno a trval na svojej požiadavke. Z celého rozhovoru nadobudol preto presvedčenie, že sám žalobca plánuje úkladnú vraždu príslušníkov ZVJS, pravdepodobne s cieľom dostať sa na slobodu. V záujme komplexnosti žalovaný 1 uviedol, že žalobca počas rozhovoru neustále opakoval, že už pred jeho zadržaním mal veľa finančných prostriedkov, navyše už aj vysúdil značné množstvo „financií“ od Slovenskej republiky a nezabudol dodať, že na slobode má okrem brata dostatočné množstvo známych, ktorí sú pre peniaze schopní urobiť čokoľvek! S ohľadom na priebeh porady a požiadavku žalobcu, pri odchode žalovaný 1 uviedol, že s ním v budúcnosti bude komunikovať výlučne písomne. Po dôkladnom zvážení všetkých získaných informácií sa rozhodol kontaktovať príslušníka kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Trnave, Ľuboša Vavru, a uviesť mu informácie týkajúce sa požiadavky žalobcu prepašovať do Ústavu na výkon trestu Leopoldov, pečeň ryby Fuga. Súčasne z obavy o svoj život a bezpečnosť, ako aj z dôvodu, že tieto tvrdenia nevedel preukázať, odmietol podanie písomného trestného oznámenia. Následne, s odstupom niekoľkých týždňov žalovaného 1 kontaktoval p. Ľ. M. s otázkou, či nezmenil svoj postoj k podaniu trestného oznámenia, keďže skutočnosti, ktoré mu uviedol, mali byť čiastočne potvrdené vykonanou kontrolou cely žalobcu. Pri kontrole mali byť nájdené výňatky z kníh a časopisov, týkajúcich sa spracovania a toxicity pečene ryby Fuga. Táto skutočnosť mala byť dôvodom jeho preeskortovania do väznice v Ilave. Následné konanie žalobcu v roku 2017 na Okresnom súde Nitra, kedy napadol príslušníka ZVJS to len potvrdzuje. Žalobcov dôvod žaloby preto nespočíva v porušení jeho práv, resp. z dôvodu vzniku ujmy v jeho osobnostnej sfére, tak ako to tvrdí v žalobe, ale dôvodom je skutočnosť, že žalobcovi žalovaný 1 odmietol prepašovať do ústavu na výkon trestu pero obsahujúce toxickú látku a

že podieľal na jeho preeskortovaní do Ústavu na výkon trestu v Ilave. Z dôvodu „pomsty“ preto žalobca konal v rozpore s dohodou, ktorá sa týkala odovzdaniu spisov. V zmysle dohody mal žalovaný 1 žalobcovi doručiť všetky spisy spolu, a to potom, ako mu bude z NS SR doručený posledný rozsudok. Dôvod uvedený v žalobe je preto vymyslený a účelový. Vo vzťahu k požadovanej výške imaterіálnej ujmy žalovaný 1 uvádza, že ak by aj hypoteticky došlo k porušeniu práv tvrdených žalobcom, takéto porušenie by nezanechalo u žalobcu žiadne následky. Je presvedčený o tom, že žalobca môže len hypoteticky pociťovať ujmu, a to z dôvodu, že ide o úplne bezcitnú osobnosť. Takéto poškodenie jeho práv sa preto nemohlo prejaviť v jeho osobnostnej - citovej oblasti, a teda ani nemohlo žiadnym spôsobom zhoršiť kvalitu jeho života. Navyše, požadované finančné zadosťučinenie je v zjavnom nepomere s tvrdeným zásahom do jeho práv. Žalobca v žalobe uvádza len všeobecné dôvody „pocit krivdy, nespravodlivosti, neistoty, pričom neuviedol žiadne konkrétne tvrdenia, ktoré by preukazovali neoprávnený zásah do práv na ochranu jeho osobnosti v zmysle § 13 ods. 1 resp. ods. 2 Obč. Zákonníka. V zmysle odsudzujúceho rozsudku Najvyššieho súdu SR je konštatované, že žalobca spáchal vraždy vo všetkých troch prípadoch vopred premysleným plánovaným konaním, obzvlášť surovým spôsobom, chladnokrvne, bezohľadne a bezcitne so strelnou zbraňou, pričom zaútočil na životy troch nič netušiacich poškodených. Už počas predmetného trestného stíhania podával neopodstatnené námietky, pričom namietal napr. zaujatosť krajskej prokuratúry, senátu i všetkých sudcov krajského súdu, ktorí boli činní v jeho prípade.

9. Zároveň bolo doručené aj vyjadrenie advokáta, Q.. J.. F.P. X., ktorý vo vyjadrení namietol vecnú pasívnu legitimáciu. Advokáciu vždy vykonával výlučne len prostredníctvom advokátskej kancelárie EQUIDEM - advokátska kancelária, s.r.o.. Vyjadrenia uvádzané žalobcom v jeho podaní zo dňa 16.3.2014 navyše považuje za vykonštruované a zavádzajúce. Podaná žaloba je v celom rozsahu nedôvodná a výlučne účelová, s vidinou možnosti získania finančného plnenia. Je plne presvedčený o tom, že žalobcovi vôbec nejde o ospravedlnenie sa, ale jeho cieľom je získanie majetkového prospechu.

10. Dňa 05.12.2023 bola súdu doručená replika žalobcu, v ktorej uvádza, že sa žalovaný vyjadruje k osobnosti žalobcu, napriek tomu, že v tomto konaní neboli uvedené žiadne odborné skúmania na osobu či osobnosť žalobcu, lebo to sa ani netýka veci. Žalobca nemá odborné vzdelanie v danom odbore, čím nastala skutočnosť, že absenciu odborných skúmaní nahradil iba vlastnými závermi napriek tomu, že nie je / nemá potrebné odborné vedomosti, vzdelanie ani oprávnenie vyslovovať v súdnom konaní závery o osobnosti, povahe a pod. žalobcu. Žalovaný vyslovil tvrdenia, ktoré sú za hranicou ohovárania, urážania, čím znevažuje dôstojnosť súdneho konania, ak na miesto vecných argumentov ponižuje žalobcu. Takéto ničím nepodložené tvrdenia sú len subjektívnym pocitom žalovaného. K súdnym konaniam žalobca uviedol, že tieto nemajú žiadnu príčinnú súvislosť s predmetom žaloby, kde si advokát nesplnil povinnosť a nedoručil žalobcovi riadne a včas rozhodnutie súdov (ani neinformoval), čím mu znemožnil podať opravné prostriedky voči týmto súdnym rozhodnutiam, a teda porušil právo žalobcu na účinný opravný prostriedok, na prístup k súdu, na súdnu ochranu. Žalovaným navrhované dôkazy nijako nedokážu vyvrátiť tú skutočnosť, že nezaslal riadne a včas rozhodnutia súdov, napriek tomu, že to bolo jeho základnou povinnosťou. K napadnutiu príslušníka v snahe pokusu o útek uviedol, že žalovaný nevysvetlil, ako by ho tieto údajné udalosti mali zbaviť previnenia a zodpovednosti za to, že nezaslal rozhodnutia súdov žalobcovi. Podobne ani vyjadrenia vo veci pašovania nepovolených vecí nepreukazujú zbavenie sa zodpovednosti na oneskorené doručovanie rozhodnutí súdov. Žalovaný ďalej nevysvetlil, prečo sa nevzdal právneho zastupovania žalobcu. Žalobca uvádza, že žalovaný si po 3 rokoch spomenul na svedeckú výpoveď kamaráta, ktorý ako dôkaz 13 rokov neuviedol ani OČTK, ani súdu. Tento dôkaz rovnako nijako nezbavuje žalovaného toho, že riadne a včas nezaslal rozhodnutia súdov, svedok má vypovedať o udalostiach spred 13 rokov, svedok má vypovedať o veciach, ktoré sú dôverné. Žalobca namietal aj vierohodnosť navrhovaného svedka, keďže ide o kamaráta žalovaného. Žalobca ďalej k veci zopakoval svoje skutkové tvrdenia uvádzané v žalobe a následných doplneniach žaloby. Ďalej uviedol, že žalovaný nesplnil svoje povinnosti, čo žiadnym spôsobom nespochybňoval, čím potvrdil udávané skutočnosti. Žalovaný sa nepokúsil predložiť objektívne dôvody, ktoré mu zabránili rozhodnutia súdov doručiť. Jediné, čím sa bráni je ohovárania a urážanie žalobcu, čo však nemôže byť ospravedlnením toho, že si nesplnil svoje povinnosti. Odvoláva sa na preloženie do inej väznice, čo však nie je prekážkou doručovania pošty. Väznica postupuje tak, že poštu/ zásielku prepošle odsúdenému do dotknutej väznice sama vlastnými cestami. Po 14 dňoch už prijaté zásielky vráti späť odosielateľovi s označením „adresát sa nenachádza na uvedenej adrese“. Žalovaný nepredložil žiadny dôkaz, že by sa v tom čase snažil doručiť zásielku do väznice, v ktorej predpokladal, že sa žalobca nachádza. Ohľadom tvrdení, že sa chcel zastaviť osobne, uvádza, že sú nezmyselné, pričom nepredložil žiaden dôkaz. Žalobca spochybňuje tvrdenia žalovaného o návšteve väznice, nakoľko návštevu je potrebné dopredu

ohlásiť a získať súhlas. Žalobca uvádza, že do väznice Ilava bol preložený vo februári 2012, pričom rozhodnutia boli vydané v auguste 2012. Advokát sa teda nezaujímal, kde je jeho klient, čo je s jeho klientom. Advokát podľa žalobcu vie, že na podanie ústavnej sťažnosti je lehota 2 mesiace od kedy mu boli rozhodnutia doručené a vo svojom vyjadrení sám priznal, že žalobca sa po vyčerpaní všetkých opravných prostriedkov chce obrátiť na ESĽP, čo je možné, len ak sa na vnútroštátnej úrovni vyčerpali všetky opravné prostriedky, vrátane Ústavného súdu. Už len z toho muselo byť zrejmé, že žalobca bude chcieť podať ústavnú sťažnosť. Aj keby mu nič také nebolo povedané, stále ho to nezbavuje povinnosti doručiť žalobcovi rozhodnutia riadne a včas. Žalovaný nepreukázal, že vyvinul dostatočnú snahu a úsilie doručiť rozhodnutia žalobcovi. Z uvedeného je žaloba dôvodná, pričom z rozhodnutí je zjavné, v akej výške ESĽP za porušenie takýchto práv z titulu náhrady nemajetkovej ujmy priznáva odškodné.

11. Podaním doručeným súdu dňa 29.04.2024 žalobca požiadal o pojednávanie v jeho neprítomnosti. Ohľadom žalovaného, Q.. X., zopakoval svoju argumentáciu uvádzanú v predchádzajúcich vyjadreniach. Ďalej uviedol, že advokátovi boli rozhodnutia súdov doručené dňa 30.05.2012 a 12.09.2012. Advokát ich žalobcovi doručil až 04.12.2012, teda po lehote na podanie opravného prostriedku. Advokát tak zapríčinil premeškanie všetkých zákonom stanovených lehôt na podanie dovolania, či / a ústavnej sťažnosti a tým zmaril prístup k ESĽP. Opakovane poprel existenciu dohody medzi žalobcom a advokátom o osobnom doručovaní spisov. Zároveň uvádza, že predmetom žaloby nie je to, že žalobcovi neboli doručené spisy, ale včas rozhodnutia odvolacieho súdu. Žalovaný nešpecifikoval dátum, kedy išiel žalobcu navštíviť do ÚVTOS Leopoldov, nepredložil o tom žiadny listinný dôkaz, pričom by o tomto mali byť písomné záznamy. Nešpecifikoval ani dátum telefonátu pracovníčke, nepredložil o tom žiadny dôkaz. Z vyjadrenia žalovaného IV. (Krajský súd v Trnave) pritom vyplýva, že rozhodnutia boli advokátovi doručené dňa 30.05.2012 (2Sžo/39/2011) a 12.09.2012 (2Sžo/39/2011). Kým bežali lehoty na podanie dovolania a ústavnej sťažnosti, advokát nepovažoval za potrebné doručiť spisový materiál osobne podľa údajnej dohody. K oznámeniu zmeny adresy žalobcu žalobca uviedol, že vo väznici nemá prístup k telefónom (aspoň v roku 2012 nemal) a advokát mu neposkytol žiadne poštové známky, aby mu mohol písať listy. Navyše, uvedené ani nie je potrebné, nakoľko návštevu je potrebné vopred oznámiť riaditeľovi väznice. Advokát nikdy od žalobcu nežiadal, aby mu žalobca oznamoval zmenu adresy. Advokát tak zmaril možnosť podať dovolanie a ústavnú sťažnosť, čím porušil práva žalobcu a nastolil stav nespravodlivosti, ktorý trvá dodnes, pričom nie je možné ho inak odstrániť - vrátiť do stavu pred porušením. Za týchto skutočností už porušenie práv nie je možné napraviť iba priznaním spravodlivého zadosťučinenia. Ide o morálne a duševné utrpenie, traumu, stres, trvajúci stav nespravodlivosti, krivdu, poníženie, ktoré žalobca prežíva a pociťuje ako priamy dôsledok porušenia jeho práv. Výska odškodnenia je ododená od výšky zadosťučinenia priznávaného ESĽP, napr. vo veci P. vs. SR č. 2 z 02.06.2022 č. 20877/19; ESĽP priznal odškodnenie vo výške 7 800,00 eur za to, že sťažovateľ mal porušené právo na prístup k odvolaciemu súdu, pričom v zmysle rozhodnutia ESĽP nie je stav sťažovateľa nezvratný. V prípade žalobcu sa jedná o stav nezvratný, pričom u žalobcu došlo k porušeniu jeho práv v dvoch veciach/ konaniach. Preto do úvahy prichádza násobne vyššie spravodlivé zadosťučinenie.

12. Dňa 15.05.2024 bolo súdu doručené podanie žalobcu, v ktorom opravil označenie žalovaných. Zároveň vzal žalobu voči žalovaným 3-7 späť a upravil petit žaloby. Spolu s podaním doručil súdu prehľad doručovanej pošty, Oznámenie SAK o výsledku prešetrenia sťažnosti.

13. Dňa 09.06.2024 žalovaný 1 predložil súdu návrh na vykonanie dôkazov.

14. Súd uznesením č. k. 16C/607/2013-425 zo dňa 24.06.2024 zastavil konanie voči žalovanému 3, 4, 5, 6, 7. Žalovaným 3, 4, 5, 6, 7 nepriznal nárok na náhradu trov konania. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.07.2024.

15. Dňa 25.06.2024 žalobca doručil odpoveď na výzvu súdu, v ktorej opätovne zhrnul svoje doterajšie skutkové tvrdenia, ako aj skoršie vyjadrenia k navrhovaným dôkazom. Rovnako navrhol, aby súd odmietol všetky návrhy advokáta žalovaného ako nedôvodné a zjavne nezmyselné.

16. Na pojednávaní dňa 01.07.2024 žalovaný 1 uviedol, že sa pridržiava predchádzajúcich vyjadrení a návrhov na dokazovanie. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že mu mali neskoršie odovzdať zadovážené spisové materiály po skončení zastupovania. Všeobecne uvádza, že žalovaný 1 porušil dôležitú povinnosť, ktorú však žiadnym spôsobom bližšie nekonkretizoval. Zo žiadneho všeobecne právneho predpisu takáto povinnosť nevyplýva. Povinnosť odovzdať žalobcovi spis po skončení

zastupovania vyplýva výlučne zo stavovského predpisu, ktorým je advokátsky poriadok, a to v zmysle jeho ustanovenia § 13. V zmysle tohto ustanovenia je však odovzdanie spisu podmienené súčinnosťou klienta. Porušenie predmetného ustanovenia môže vyhodnocovať iba Slovenská advokátska komora na základe sťažnosti, ktorá bola v danej veci podaná, avšak SAK sťažnosť žalobcu odmietla, čo je i súčasťou spisu. V danej veci bol žalovaný 1 ustanovený Krajským súdom v Trnave, avšak pred ustanovením bol kontaktovaný Q.. B., ktorá sa pýtala, či je ochotný prijať právne zastúpenie žalobcu, a súčasne uviedla, že v danej veci bolo ustanovených viacero iných advokátov, 5 alebo 6, a na každého žalobca podal trestné oznámenie, resp. podnet , sťažnosť na advokátsku komoru. Z uvedeného dôvodu po prijatí právneho zastúpenia vykonal poradu so žalobcom, v prítomnosti advokátskeho koncipienta T. K., na ktorej prebral všetky detaily všetkých právnych zastúpení a následne postupoval v zmysle pokynov klienta. Klient žiadal, aby bol informovaný o postupe v konaní, čo aj vykonal, avšak na porade vo vzťahu k odovzdaniu spisu uviedol, že nemá žiadnu osobu, ktorá by ho na základe plnej moci vyzdvihla a odmietol poskytnúť akýkoľvek preddavok , ktorý žalovaný 1 požadoval v súvislosti so zaslaním spisov. Preto žalovaný 1 navrhol, keďže do ÚVTOS Leopoldov, chodil často, že mu spis donesie osobne, a s ohľadom na svoju ochranu mu ho odovzdá spolu so súpisom spisu. Klient po poradách, či už osobných v Leopoldove, alebo telefonicky prízvukoval, že chce byť osobne prítomný na pojednávaniach. Dokonca žiadal, aby mu žalovaný 1 preukázal, že nesúhlasil s vykonaním pojednávania v jeho neprítomnosti. Počas jedného sporu sa žalobca spýtal, aký odbor má vyštudovaný vo vzťahu k priznanému titulu Ing.. Potom, čo uviedol, že sa to týka priemyselnej toxikológie, tak kládol otázky týkajúce sa jedov. Keď zistil, že je v danej veci študovaný, uviedol, či by bol ochotný za vyššiu odmenu, nevie uviesť, či to bolo desať alebo dvadsať tisíc eur, prepašovať mu do väznice pero. Žalovaný 1 sa pýtal, prečo je to cenné, načo uviedol, že v tom pere má byť pečeň ryby Fuga, ktoré má odovzdať druhému väzňovi v rámci výmenného obchodu. Žalobcovi bolo uvedené, že advokátska povinnosť mlčanlivosti sa nevzťahuje na túto informáciu a že žalovaný 1 povinný prekaziť, zabrániť spáchaniu trestnej činnosti. Z toho dôvodu je žalovaný 1 presvedčený o tom, že ak by splnil žiadosť žalobcu, resp. neoznámil túto skutočnosť na polícii, tak by žalobca žalobu voči nemu nepodal a postupoval by v zmysle uzavretej dohody, že spis mu prinesie osobne do Leopoldova. Poukazuje na to, čo potvrdil žalobca, že v rámci jedného z pojednávaní, bol predvolaný ako žalobca na Okresný súd Nitra, kde napadol príslušníka ZVJS. Z prvotných vyjadrení žalobcu vyplynulo, že ústavnú sťažnosť zamýšľal z dôvodu z dôvodu, že chce byť osobne prítomný na pojednávaní, avšak toto jeho právo malo výlučne slúžiť na spáchanie trestného činu.

17. Dňa 09.07.2024 bola súdu doručená odpoveď žalobcu na výzvu súdu, v ktorej uviedol že na ospravedlnení už netrvá. Trvá len na zaplatení spravodlivého zadosťučinenia, najmä od žalovaného 1, vo výške 20 000,00 eur.

18. Súd na návrh žalovaného 1 zadovážil rozsudok Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1T 1/2005 zo dňa 17.01.2007 a Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1To 12/2007 zo dňa 07.11.2007.

19. K uvedeným dôkazom sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že na odsúdenie sudcovia použili výlučne len nezákonné dôkazy, pričom obnovou konania nie je možné vady odstrániť. Tým došlo aj k spáchaniu trestného činu pozbavenia osobnej slobody, lebo sudcovia pozbavili žalobcu osobnej slobody na nezákonných dôkazoch a právny poriadok neumožňuje pozbavenie osobnej slobody na nezákonných dôkazoch. Ide o trestný čin, ktorý stále trvá, nedošlo ani k premlčaniu, ani k premlčaniu trestnej zodpovednosti osôb, ktoré tento trestný čin spáchali, alebo sa na jeho páchaní podieľali. Voči týmto rozsudkom boli použité legitímne a dôvodné opravné prostriedky nápravy, či prostriedky ochrany práva, ktoré objektívne môžu viesť / povedú k zrušeniu uvedených rozsudkov.

20. K otázke žalovaného 1 „Vo svojej žalobe uvádzate, že oneskorením doručením spisov Vám bola znemožnená možnosť podať ústavnú sťažnosť. Uveďte, prosím, aké porušenie ústavných práv ste chceli v tejto sťažnosti namietať.“ žalobca uviedol, že v prvom rade chcel podať dovolania, ak by nebol úspešný chcel podať podania aj na Ústavný súd SR, nakoľko súdy by pokračovali v nespravodlivostiach započatých súdom 1. stupňa. Ide o vady, ako porušenie zákazu deformácie dôkazov. Súdy konali a rozhodli svojvoľne a zjavne neprimerane, nedali náležitú odpoveď na každú otázku, ktorú bolo treba v konaní riešiť, ignorovali argumentáciu žalobcu, ktorá má dôležitý význam pre rozhodnutie vo veci, založili stav existencie opomenutých dôkazov, nesprávne posúdili dôkazy a dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam atď.. Žalobca poukázal na prípad P. vs. SR č. 2. Osoba má právo podať opravný prostriedok - odvolanie, dovolanie, ústavnú sťažnosť a je výlučne jeho osobnou vecou, čo a aké práva (ich porušenie) chce v tomto opravnom prostriedku namietať, a je irelevantné aj to, či by takýto opravný prostriedok

bol úspešný alebo nie. Lebo právny poriadok zaručuje a priznáva právo na opravný prostriedok, kde toto právo nie je naviazané na úspešnosť či neúspešnosť opravného prostriedku. Úspešnosť opravného prostriedku nemá žiadnu súvislosť s ochranou práva osoby takýto opravný prostriedok podať. Podľa žalobcu súd nemôže posudzovať a hodnotiť, ako by rozhodol napr. Ústavný súd SR. Žalobca ďalej v odpovedi reagoval na tvrdenia žalovaného 1 uvedené na pojednávaní dňa 01.07.2024. V čase, keď bol žalobca vo väzení a súdy museli doručovať právnemu zástupcovi, tak jediný spôsob ako sa žalobca mohol dozvedieť, že súd rozhodol tak, ako rozhodol, ako svoje rozhodnutie odôvodnil, a kedy rozhodnutie doručil, je len tak, že všetky tieto informácie žalobcovi oznámi ustanovený právny zástupca, a že tieto informácie poskytne včas, aby ich mohol žalobca spracovať, vyhodnotiť, a aby mal možnosť a čas napísať a podať v zákonom stanovenej lehote príslušné opravné prostriedky s prístupom k súdu - dovolanie, ústavnú sťažnosť. A napokon, v prípade neúspešnosti, aj na ESĽP, ak to považuje za vhodné na ochranu jeho práv. Advokát tieto informácie mohol poskytnúť viacerými spôsobmi: osobnou návštevou vo väznici, spísaním všetkých týchto informácií na papier a ich zaslaním poštou, preposlaním rozhodnutia odvolacích súdov s dátumom, kedy boli doručené. Nie neskorým doručením, ale doručením rozhodnutí neskoro po lehote žalovaný 1 znemožnil žalobcovi prístup súdu. K povinnostiam advokáta ďalej žalobca poukázal na § 18 ods. 1, 2 a 3 a § 26 zákona č. 586/2003 Z. z.. K neuhradeniu preddavku žalobca uviedol, že žalovaný 1 počas celého konania nepredložil žiadnu dohodu medzi advokátom v tom smere, čo chce klient od advokáta a čo advokát od klienta, ktorá by bola podpísaná. Žalovaný 1 nepredložil žiadny dôkaz, že by žalobcovi zaslal číslo účtu, kam má poslať peniaze. Nezaplatenie peňazí je novým a ďalším tvrdením žalovaného 1, ktoré žalovaný 1 začal produkovať a vymýšľať až teraz, 11 rokov od podania žaloby. Podľa žalobcu je z listín nesporné, že žalobca opakovanie viackrát žiadal od advokáta (žalovaného 1), aby písomne oznámil číslo účtu a sumu peňazí, ktorú chce, aby mu bola zaplatená. Žalovaný 1 nepreukázal, že by oznámil číslo svojho účtu. Žalobca poslal 2 poštovné známky, aby mu žalovaný 1 mohol doručiť rozhodnutia odvolacích súdov. Z originálu listu žalovaného zo dňa 12.10.2012 vyplýva, že sám advokát tvrdí, že rozhodnutia zasiela neskoro preto, lebo údajne nevedel, v ktorej väznici sa nachádza žalobca, a nie pre nezaplatenie preddavku. K spornosti výšky žalovanej sumy žalobca poukázal na rozhodnutie ESĽP P. vs. Slovensko č. 2 , kde ESĽP stanovil za porušenie práva na prístup k odvolaciemu súdu spravodlivé zadosťučinenie vo výške 7 800,00 eur pre A. P. (z titulu náhrady nemajetkovej ujmy), teda pre osobu odsúdenú pre spáchanie viacerých vrážd. To znamená, že výška požadovaného zadosťučinenia nie je sporná, lebo ju ustanovil ESĽP u osoby, ktorá bola odsúdená za viacero vrážd a to na podklade Dohovoru - teda medzinárodnej zmluvy o ľudských právach, ktorá má prednosť pred vnútroštátnym právom. A naviac, aj ESĽP, aj pravidlá súdu (ESĽP a Dohovoru) stanovujú, že ak mal sťažovateľ porušených viac práv, alebo došlo k porušeniu vo viacerých veciach, má právo na odškodné (zadosťučinenie) za každé jedno porušenie práva a za každú vec. Spolu s podaním predložil aj oznámenie Krajského súdu v Trnave, Evidenčnú kartu korešpondencie odsúdených, list žalobcu advokátovi, Žiadosť - záväzný pokyn, Zoznam odoslanej korešpondencie, Žiadosť o poskytnutie informácie, Odpoveď Slovenskej pošty, Výpis z knihy doručovateľa, podací lístok, Oznámenie - žiadosť a iné, Opakovanú žiadosť, podací lístok, list žalobcu advokátovi, Opakovaná žiadosť, opakované záväzné pokyny, Zaslanie spisových materiálov, Evidenčnú kartu prijatej úradnej a doporučenej korešpondencie a podacích lístkov, Zoznam prijatej korešpondencie.

21. Dňa 10.10.2024 bol súdu oznámený vstup intervenienta na strane žalovaného 1 do konania - Wüstenrot poisťovňa, a.s., IČO: 31 383 408 z dôvodu, že žalovaný 1 oznámil spoločnosti Wüstenrot poisťovňa, a.s., že vo vyššie uvedenej právnej veci sa vedie súdny spor. Intervenient má právny záujem na výsledku sporu, keďže žalovaný 1mal u intervenienta v období od 01.01.2011 do 31.12.2015 uzatvorené poistenie pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú výkonom advokácie. Poistný vzťah medzi žalovaným 1 a intervenientom bol založený na základe poistnej zmluvy č. 1050059443 zo dňa 10.12.2010, v znení jej neskorších dodatkov (išlo o hromadnú poistnú zmluvu, uzatvorenú medzi intervenientom a Slovenskou advokátskou komorou, pričom následne došlo k zmene jej označenia z č. 1050059443 na č. 610/000019-7). Vzhľadom na to, že v prípade neúspechu v súdnom konaní bude žalovaný 1 žiadať o plnenie z poistnej zmluvy, spoločnosť Wüstenrot poisťovňa, a.s. má právny záujem na výsledku sporu a jej intervencia je dôvodná. Spolu s oznámením doručil aj Poistnú zmluvu, Dodatok č. 1 k poistnej zmluve, Dodatok č. 1 k poistnej zmluve II. verzia, Dodatok č. 1 k poistnej zmluve III. verzia, Dodatok č. 1 k poistnej zmluve IV. verzia, Dodatok č. 2 k poistnej zmluve, Dodatok č. 3 k poistnej zmluve.

22. Na pojednávaní dňa 28.10.2024 žalovaný 1 k č.l. 500 a 501 spisu uviedol, že žalobca uvádza, že mu zaslal v jednej obálke dva rôzne listy, ktoré sú datované tým istým dňom 03.02.2011. List z č. l. 500 namieta ako účelový, ide o čistú fabuláciu zo strany žalobcu, v rámci ktorého tvrdí, že ho vyzval

na uvedenie čísla účtu, na ktorý mu zašle peniaze na zaslanie spisov po ukončení zastupovania. O takomto liste nemá vedomosť, nebol mi nikdy doručený, je v rozpore s konaním žalobcu , ktorý tvrdí, že je nemajetnou osobou a z tohto dôvodu žiada jednotlivé súdy o ustanovenie iného právneho zástupcu, žalobca odmietol poskytnúť akúkoľvek súčinnosť vo vzťahu k zaslaniu spisov. Právom záverečnej reči uviedol, že žalobca svoju žalobu odôvodňuje tým, že žalovaný 1 mu mal neskoršie odovzdať zabezpečené a skončené spisové materiály po skončení zastupovania. Zo žiadneho všeobecného záväzného právneho predpisu však žiadna takáto povinnosť nevyplýva. Povinnosť odovzdať žalobcovi spis vyplývala výlučne iba zo stavovského predpisu, ktorým je advokátsky poriadok v zmysle § 13. Táto povinnosť sa však považuje za splnenú, ak klient neposkytol súčinnosť s prevzatím písomnosti. Porušenie predmetného ustanovenia je v kompetencii SAK, ktorá rozhodovala o sťažnosti žalobcu, avšak sťažnosť žalobcu bola odmietnutá. Proti rozhodnutiu mal žalobca možnosť podať správnu žalobu, avšak tak neučinil, v danej súvislosti absentuje kauzálny nexus medzi žalobou a porušením konkrétnej povinnosti. Podotkol, že žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť, a preto nemôže tvrdiť, že žalovaný 1 mal povinnosť tieto materiály odovzdať bez jeho súčinnosti. Zdôraznil, že žalobca ako trojnásobný vrah odsúdený na doživotie opakovane preukázal absenciu akéhokoľvek citu či súcitu a teda tvrdenie, že by pociťoval ujmu v osobnostnej sfére je značne diskutabilné. Samotná povaha jeho skutkov a správania , vrátane opakovaného popierania zločinov, dostatočne preukazuje jeho bezcitnosť a emocionálnu chladnosť. Poukazuje aj na znalecké posudky v trestnom konaní, ktoré boli spomenuté v rozsudku, ktorý je súčasťou spisu, že osoba žalobcu je emočne chladná, nesebakritická osobnosť s vysokým rizikom pokračovania v trestnej činnosti, tieto skutočnosti nasvedčujú tomu, že akákoľvek ujma, ktorú žalobca tvrdí, nemá podloženie v jeho skutočných osobnostných črtách, ani v realite. Žalobca má dlhodobo záľubu vo vedení sporov na ochranu osobnosti, čo svedčí o tom, že v prejednávanej veci sa nejedná o legitímny pokus domôcť sa morálnej satisfakcie, ale ide iba o ďalší z pokusov získať finančný prospech prostredníctvom neopodstatnenej žaloby. S ohľadom na uvedené navrhuje žalobu zamietnuť.

23. Na tomto pojednávaní intervenient na strane žalovaného 1 uviedol, že sa pridržiava procesnej obrany žalovaného 1. Nárok, ktorý si žalobca uplatňuje, je zo zodpovednosti advokáta za škodu spôsobenú pri výkone advokácie. V tomto prípade musí byť preukázané, že žalovaný 1 pri výkone advokácie porušil povinnosť, že v dôsledku toho vznikla žalobcovi škoda, v akej výške táto škoda vznikla a príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti advokáta a vznikom škody. Je preto potrebné skúmať, ako by dopadlo pôvodné konanie, pokiaľ by žalovaný 1 postupoval lege artis a podal žalobcom namietané ústavné sťažnosti. Z podaní žalobcu ani nevyplýva zásah do jeho práv, resp. intenzita tohto zásahu, aké práva mali byť postupom žalovaného 1 porušené. V týchto konaniach regresného nároku voči advokátovi je dôkazné bremeno na klientovi, ktorý tvrdí, že bol postupom advokáta poškodený, na ktorých svojich právach a v akom rozsahu. Tieto okolnosti neboli preukázané, preto navrhuje žalobu zamietnuť. Právom záverečnej reči uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s argumentáciu aj záverečnou rečou žalovaného 1, má za to, že žaloba je podaná nedôvodne. Žalobca nepreukázal, ani relevantným spôsobom netvrdil skutočnosti, ktoré by mali privodiť jeho procesný úspech v tomto konaní. Navrhuje preto, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

24. Na tomto pojednávaní žalovaný 2 poukázal na to, že SAK je samostatný samosprávny stavovský orgán, zriadený zákonom ako právnická osoba združujúca všetkých advokátov. Má aj disciplinárnu právomoc voči advokátom, konkrétny orgán je revízna komisia preveruje a šetrí prípadné sťažnosti podané na advokátov. Pri tomto šetrení skúma výlučne porušenie zákona o advokácii, resp. stavovských predpisov. V danom prípade revízna komisia prešetrila sťažnosť žalobcu a dospela k záveru, že advokát - teda žalovaný 1 žiadnym spôsobom neporušil zákon, ani stavovské predpisy. Výsledok šetrenia bol žalobcovi písomne doručený, záver šetrenia revíznej komisie bol odôvodnený vecne, bez akýchkoľvek záverov znevažujúcich, alebo ponižujúcich osobu sťažovateľa. Podotkol, že nie je úlohou SAK vstupovať do vzťahov medzi klientom a advokátom, vrátane vzťahov zodpovednostných, ale jej úlohou je skúmať, či advokát neporušil zákon o advokácii alebo stavovské predpisy. SAK nezodpovedá za činnosť svojich členov, preto navrhuje, aby bola žaloba zamietnutá. Právom záverečnej reči uviedol, že sa pridržiava predneseného stanoviska na pojednávaní, poukazuje na to, že SAK nevstupuje do vzťahov medzi klientom a advokátom, sťažnosť žalobcu riadne prešetrila a ako nedôvodnú odmietla s príslušným vecným odôvodnením. Žalobca nesplnil zákonné podmienky pre vznik zodpovednosti SAK za ním tvrdenú nemajetkovú ujmu, z tohto dôvodu navrhuje žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

25. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná

nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

26. Podľa čl. 8 bod 1 a bod 2 Dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

27. Podľa čl. 13 Dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

28. Podľa čl. 35 bod 1 Dohovoru súd môže prejednávať vec až po vyčerpaní všetkých vnútroštátnych prostriedkov nápravy, podľa všeobecne uznávaných pravidiel medzinárodného práva a v lehote šiestich mesiacov odo dňa, keď bolo prijaté konečné rozhodnutie.

29. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. zákon o advokácii (ďalej len „zákon o advokácii“) advokát je povinný pri výkone advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a riadiť sa jeho pokynmi. Ak sú pokyny klienta v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, nie je nimi viazaný. O tom klienta vhodným spôsobom poučí.

30. Podľa § 18 ods. 2 zákona o advokácii advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.

31. Podľa článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života a každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

32. Podľa § 11 z.č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

33. Podľa § 13 ods. 1 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

34. Podľa § 13 ods. 2 OZ pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

35. Podľa § 13 ods. 3 OZ, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

36. Podľa § 144 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), žalobca môže vziať žalobu späť.

37. Podľa § 145 ods. 1, 2 CSP ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví (1). Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej (2).

38. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

39. Vzhľadom na to, že žalobca vzal svoju žalobu späť v časti o vykonanie ospravedlnenia žalovaného 1 a žalovaného 2 voči žalobcovi, súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami vo výroku I. konanie v uvedenej časti zastavil. Súhlas žalovaných nebol potrebný, nakoľko žalobca vzal žalobu späť ešte pred prvým pojednávaním.

40. Súd vykonaným dokazovaním, a to oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi uvedenými vyššie a vyjadreniami strán sporu, dospel k záveru, že žaloba voči žalovanému 1 bola dôvodná.

41. Občiansky zákonník v § 13 ods. 2 umožňuje priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej účelom je vyvážiť a zmierniť nemajetkovú ujmu peňažnou formou a plní tiež satisfakčnú funkciu. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká predovšetkým vtedy, keď morálna satisfakcia ako rýdzo osobné právo, na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nestačí. Predpokladmi vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sú: existencia ujmy, porušenie právnej povinnosti, resp. protiprávny úkon, príčinná súvislosť medzi touto ujmou a protiprávnym konaním. Pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia sú stanovené dve kritériá, z ktorých musí súd vždy vychádzať - a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za akých došlo k neoprávnenému zásahu. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa preto v zmysle § 13 ods. 3 OZ stáva predmetom voľného uváženia súdu. Súd pritom musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu a opierať sa o konkrétne a preskúmateľné hľadiská.

42. Súd v prvom rade posudzoval nárok žalobcu voči žalovanému 1. Žalobca žiada náhradu nemajetkovej ujmy v sume 20 000,00 eur od žalovaného 1, nakoľko neskorým doručením mu rozhodnutí odvolacieho súdu v konaniach vedených na Krajskom súde Trnava pod sp. zn. 14S/68/2007 a sp. zn. 14S/103/2007 mu žalovaný 1 zmaril možnosť podať opravné prostriedky, ústavnú sťažnosť a možnosť podať žalobu na ESĽP. Žalovaný 1 sa bránil najmä tým, že žalobca bol v rozhodnom období preeskortovaný do inej väznice, pričom nevedel na aký dlhý čas. Žalovaný poukazoval na skutočnosť, že spisový materiál po skončení zastupovania mu mal žalovaný 1 po dohode odovzdať osobne, proti podpisu, nakoniec mu však spisový materiál doručil poštou. Zo spisového materiálu vyplýva, že rozhodnutia boli žalovanému 1 doručené odvolacím súdom dňa 12.09.2012 vo veci sp. zn. 14S/68/2007 a dňa 30.05.2012 vo veci sp. zn. 14S/103/2007 (č. l. 218 a č. l.218 rub), pričom žalobcovi žalovaný 1 spisový materiál doručil dňa 04.12.2012 (č. l.512, 513). Žalobca žiadal priznať náhradu nemajetkovej ujmy v sume 20 000,00 eur odvolávajúc sa na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) vo veci P. vs. Slovenská republika (č. 20877), kde bola sťažovateľovi priznaná škoda vo výške 7 800,00 eur. Nakoľko žalobcovi bolo upreté právo v dvoch konaniach a s nenávratným stavom, žiadal priznať sumu spolu 20 000,00 eur.

43. Súd posúdil dôkazy vykonané na pojednávaniach, a to každý dôkaz samostatne avšak vo vzájomnej súvislosti, pričom prihliadol na všetko, čo v konaní vyšlo najavo. Súd uvádza, že žalovaný 1 vo svojom vyjadrení k žalobe (č. l. 234 a nasl.) vyslovene nepoprel neskoré doručenie rozhodnutí odvolacieho súdu žalobcovi, ani účinne nepoprel skutočnosť, že žalobca mienil podávať sťažnosť na ESĽP, čo bolo pre toto konanie zásadné. Ak by žalobca nemienil podávať sťažnosť na ESĽP, tak z hľadiska plynutia lehôt, doručenie spisového materiálu sa nejaví ako naliehavé. Z vyjadrenia advokáta žalovaného 1, ktorý vykonával advokátsku prax pre žalovaného 1 vyplýva, že vedel, že žalobca mieni podávať žalobu na ESĽP. Navyše, advokát (a aj žalovaný 1 na pojednávaní tvrdil, že bol upozornený na žalobcu ohľadom podávania sťažností na právnych zástupcov). Vedel, že žalobca je osobou, ktorá uplatňuje svoje práva, ktorá podáva množstvo žalôb pre získanie finančného prospechu, ako aj sám uvádza. Aj z týchto dôvodov mal súd za to, že bolo na mieste riadne a zodpovedné vykonávanie advokátskej služby žalovaným 1. Ak aj žalovaný 1 uvádza, že existovala dohoda medzi ním a žalobcom o doručení spisového materiálu osobne proti podpisu, z uvedeného nemožno dedukovať, že žalobcovi nebolo nutné doručiť rozhodnutia odvolacieho súdu, najmä s prihliadnutím na vedomosť advokáta o tom, že žalovaný

chce podať sťažnosť na ESĽP práve v konaniach, v ktorých ho žalovaný 1 zastupoval. Bezodkladné doručenie rozhodnutí zastúpenému malo mať za cieľ umožniť zastúpenému učiniť rozhodnutie podať alebo nepodať opravný prostriedok. Je pritom bez opodstatnenia, či žalobca bude alebo nebude úspešný v uplatňovaní prostriedkov nápravy. Žalobca spochybňuje existenciu takejto dohody, pričom sám vo svojom vyjadrení tvrdí, že najpodstatnejšie bolo doručiť mu rozhodnutia, alebo ho upovedomiť o tom, ako odvolacie konanie skončilo (č. l. 492 rub). Súd poukazuje na ustanovenie § 18 zákona o advokácii, ktorý zakotvuje povinnosť advokáta advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a riadiť sa jeho pokynmi. Keď právny zástupca mal vedomosť, že žalobca mieni podať žalobu v týchto veciach na ESĽP, ako právne vzdelaná osoba musí vedieť, že právo podať sťažnosť na ESĽP môže osoba podať len vtedy, ak vyčerpá všetky vnútroštátne právne prostriedky nápravy. Spisový materiál odovzdať proti podpisu mohol žalobcovi aj neskôr, napríklad aj podľa dohody, ktorú medzi sebou mali mať. Žalovaný 1 mienil preukázať existenciu tejto dohody najmä výsluchom T.A. K. V.., avšak súd tento dôkaz nepripustil a nevykonal, nakoľko existenciu alebo neexistenciu dohody o doručení spisového materiálu nepovažoval v konaní za rozhodujúcu, keď v konaní sa jednalo o bezodkladné doručenie rozhodnutí odvolacieho súdu s cieľom uplatňovať ďalšie prostriedky nápravy. Súd ďalej nevykonal ani ďalšie navrhované dôkazy, a to prehľad všetkých súdnych konaní od roku 2007, nakoľko ak aj žalobca podáva žaloby, je to jeho právo, túto skutočnosť nebolo podľa názoru súdu v tomto konaní preukazovať. Množstvo súdnych konaní ani nemohlo zmeniť nahliadanie súdu a rozhodovanie súdu v tomto konkrétnom spore. Rovnako tak súd nevykonal dokazovanie listinami zo spisov 14S/68/2007 a 14S/103/2007, nakoľko doručenie rozhodnutí odvolacieho súdu žalovanému 1 bolo súdu známe zo spisového materiálu, a to vyjadrením Krajského súdu v Trnave (č. l. 216 a nasl.). Dátumy doručenia rozhodnutí odvolacieho súdu nikto v konaní nespochybňoval. Ďalej súd nevykonal dopyt na Generálne riaditeľstvo ZVJS ohľadom preeskortovania žalobcu, dopyt ohľadom spracovania ryby Fuga - nakoľko podľa názoru súdu informácie získané týmito dôkazmi by nijako nepreukázali, že rozhodnutia odvolacích súdov neboli doručené neskoro (teda po dvoj mesačnej lehote podať ústavnú sťažnosť) a že žalovaný 2 nenesie zodpovednosť za stav žalobcu týkajúci sa upretia mu práva na súdnu ochranu a práva na prístup k súdu. Rovnako tak podľa názoru súdu nebolo nutné vykonať rozsiahle dokazovanie zo záznamov o návštevách advokátov v roku 2012 a záznamov o korešpondencii doručenej žalobcovi, nakoľko zo spisového materiálu vyplynulo, kedy boli rozhodnutia žalovanému 1 doručené, a kedy boli doručené žalobcovi. Súd takisto nevykonal ani dokazovanie záznamami o telefonických rozhovoroch žalovaného 1 s ÚVTOS Leopoldov a Ilava a GR ZVJS a výsluchom riaditeľov väzníc, nakoľko ak sa aj žalovaný 1 dopytoval, kde sa v tom čase žalobca nachádzal, z vyjadrení žalovaného 1 nevyplývalo, že by chcel za žalobcom do ÚVTOS Ilava vycestovať. Nakoniec sa žalovaný 1 sám rozhodol, že mu spisy doručí poštou, pričom žalovaný 1 sám nedodržal ním uvádzanú dohodu so žalobcom. Zároveň, ak vedel, že je žalobca preeskortovaný do ÚVTOS Ilava, mohol mu rozhodnutia poslať poštou, a ak by sa nepodarili doručiť žalobcovi, čo aj preposlaním došlej pošty medzi jednotlivými ÚVTOS, tak by sa mu vrátila zásielka späť a mohol ju poslať opätovne do inej väznice. Podľa názoru súdu bolo konanie žalovaného 1 v rozpore s najlepším záujmom zastúpeného. V neposlednom rade súd poukazuje aj na podanie žalobcu doručené súdu dňa 09.08.2024 a na dôkazy pripojené k tomuto podaniu, najmä č. l. 501, 502, 506, 507 508, 509, ktorými žalobca preukazuje, že žiadal žalovaného 1 o doručenie mu rozhodnutí a posielaní známok žalovanému 1. Žalovaný 1 na pojednávaní tvrdil, že o dokumentoch na č. l. 500 a 501 nemá vedomosť, a považuje ich za účelové. Súd uvádza, že žalobca preukázal, že uvedené listy odoslal priloženými záznamami odoslanej korešpondencie a podacími lístkami. Aj z č. l. 512 vyplýva, že žalovaný nakoniec odoslal 27.11.2012 spisové materiály do ÚVTOS Ilava. Odoslaním spisového materiálu žalobcovi tak obrana žalovaného 1 o súčinnosti žalobcu pri odovzdávaní spisového materiálu, o poskytnutí preddavku tak vyznievajú nepravdepodobne. Z uvedeného súd ustálil, že konaním, resp. oneskoreným konaním žalovaný 1 zamedzil žalobcovi na riadny prístup súdu v zmysle včasného uplatňovania opravných prostriedkov na vnútroštátnej úrovni, čím mu v konečnom dôsledku zamedzil možnosť podať sťažnosť na ESĽP.

44. Výška peňažnej náhrady je predmetom voľnej úvahy súdu, keďže zákon nestanovuje ani rámcové čiastky pre odškodnenie nemajetkovej ujmy. Preto súd musí prihliadnuť okrem závažnosti vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo, tak ako je vyššie uvedené, k naplneniu požiadavky účinného primeraného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ale i k požiadavke nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Vodiacimi parametrami proporcionálne spravodlivého zadosťučinenia je atribút primeranosti, ktorý je rozhodujúcim kritériom priznávania odškodnenia, aby bol dosiahnutý účel kompenzácie, inak napriek poskytnutému odškodneniu by sa poškodení mohli naďalej kvalifikovať ako obete porušenia Dohovoru o ľudských

právach. Na druhej strane pri zachovaní proporcionality, výška relutárnej (peňažnej) satisfakcie nesmie byť prostriedkom bezdôvodného obohatenia a pôsobiť na škodcu likvidačne. Ohľadom náhrady nemajetkovej ujmy u žalovaného 1 súd uvádza, že žalobca požadoval náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000,00 eur. Odvolával sa pritom na rozhodnutie ESĽP P. vs. Slovenská republika č. 2 zo dňa 02.06.2023 (č. 20877). Túto skutočnosť žalovaný 1 nerozporoval. Súdu je však z jeho činnosti známe, že v obdobných veciach bola ESĽP priznaná nemajetková ujma aj vo výške 5 000,00 eur, ako vyplýva z vykonaného dokazovania (č. l. 561 - 564). Nakoľko z dokazovania bolo zrejmé, že žalovaný 1 svojím konaním zamedzil žalobcovi právo na prístup k súdu, spôsobil mu tak ujmu na jeho právach, ktorá je v súčasnosti nezvratná. Žalobca nemohol podať ústavnú sťažnosť a tak vyčerpať všetky vnútroštátne prostriedky nápravy k tomu, aby mohol podať sťažnosť na ESĽP. Súd preto priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v vo výške 10 000,00 eur za zásah do práva na prístup k súdu a k spravodlivosti zo strany žalovaného 1, nakoľko táto suma podľa názoru súdu relevantným spôsobom umožňuje zhojiť porušenie práv žalobcu. Konaním žalovaného 1 skutočne došlo k nenapraviteľnej ujme žalobcu na jeho právach a do zásahu na jeho právach, nakoľko nepodaním sťažnosti na ESĽP nebolo možné prerokovať konanie a posudzovanie súdu vo veciach vedených pod sp. zn. 14S/68/2007 a sp. zn. 14S/103/2007. Súd nemôže posudzovať ani obsah možnej podanej ústavnej sťažnosti a prípadný úspech alebo neúspech pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, alebo úspech alebo neúspech žalobcu pred ESĽP, avšak nemožnosť domáhať sa nápravy, ak žalobca mal za to, že došlo k porušeniu jeho práv, je porušením práva žalobcu na prístup k súdu a prístup k spravodlivosti. Ak aj žalovaný 1 poukazuje na rozsudok 1T/1/2005, súd uvádza, že výsledky dokazovania a osobnosť žalobcu v tomto konkrétnom prípade nemá úplnú súvislosť s uplatňovaním práv žalobcu v súdnom konaní. Pocit bezmocnosti u žalobcu z dôvodu, že nemôže uplatňovať právnym poriadkom aprobované opravné prostriedky, je možné pociťovať aj v prípade osoby právoplatne odsúdenej (a to v čase rozhodovania súdu, vzhľadom na tvrdenia žalobcu, že aj toto konanie je v štádiu riešenia č. l. 491, 491 rub).

45. Súd mal za to, že primeranou peňažnou náhradou s poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi je suma 10 00,000 eur. Žalovaný 1 poukázal na neprimeranosť výšky žiadanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, avšak nepoukázal na žiadne iné relevantné rozhodnutia, či už vnútroštátnych súdov, alebo súdov aspoň u susedných štátov. Súd sa primárne riadil sumami nemajetkovej ujmy priznávanej v konaniach pred ESĽP, nakoľko aj sám žalobca považoval za relevantné práve rozhodnutie o sťažnosti pre ESĽP.

46. K tvrdeniam intervenienta na strane žalovaného 1, že žalobca mal žalovať náhradu škody, ak mu konaním žalovaného 1 vznikla škoda súd uvádza, že je na žalobcovi, akým spôsobom bude žalovať a čo bude žalovať. Zákon nestanovuje prednosť žaloby zo zodpovednosti za škodu pred žalobou o ochranu osobnosti. Zároveň súd uvádza, že súd v predmetnom konaní nemôže ani skúmať, ako by dopadlo pôvodné konanie pri uplatnení práva lege artis, nakoľko sa jedná už len o hypotetické úvahy s diskutabilnými závermi. Každý opravný prostriedok má zákonom stanovený procesný postup uplatnenia a preskúmania zakotvený v inštančnosti konania. V ostatnom súd odkazuje na svoje vyjadrenia uvádzané vyššie v tomto rozsudku.

47. Súd ohľadom žalovaného 2 uvádza, že žalovaný bol počas celého konania nečinný, vyjadrenia žalobcu v žiadnom smere nepoprel, nepredložil vlastné tvrdenia, okrem tých ktoré uviedol vo svojom vyjadrení na pojednávaní dňa 28.10.2024. Svoje tvrdenia však nepodložil žiadnymi dôkazmi a ani v žiadnom smere nenavrhol dokazovanie. Žalovaný 2 síce na pojednávaní tvrdil, že sťažnosť žalobcu riadne preskúmal, avšak o tomto nepredložil žiadne dôkazy. Súd po preskúmaní odpovede žalovaného žalobcovi uvádza, že z odpovede žalovaného 2 mohol žalobca nadobudnúť dojem, že je označený za klamára, resp. že žalobca klame. Avšak nemožno hovoriť o ujme v takej intenzite, že by mohol žalobca pociťovať pocity trýznivosti, bezmocnosti a pod., ako to opisuje vo svojej žalobe a ďalších vyjadreniach. Navyše, žalobca nijakým spôsobom neuvádza a ani nepreukazuje, ako sa tento uvádzaný zásah premietol do jeho bežného života, ako znížil kvalitu jeho života vo vzťahu k jeho okoliu a jeho životu. Žalobca nepreukázal, ako sa to, že sa vo vlastných očiach cítil ponížený, prejavilo napr. na jeho duševnom zdraví, alebo psychosomaticky. Zároveň sa musí jednať o zásah s určitou silnejšou mierou intenzity. Navyše, aj súdom priznané porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného 1, môže žalobca pociťovať ako isté zadosťučinenie, že žalovaný naozaj nepostupoval tak, aby chránil záujmy žalobcu v konaniach sp. zn. 14S/68/2007 a sp. zn. 14S/103/2007. Naproti tomu, ako žalobca uvádza a súd súhlasí, že v prípade žalovaného 1 mu žalovaný 1 svojím nekonaním, alebo oneskoreným konaním spôsobil ujmu v nezvratnosti jeho možnosti sa domáhať spravodlivosti cestou sťažnosti na ESĽP a k

možnému následnému zvráteniu v prejednávanej veci. S takýmto stavom konaní žalobca už nikdy nemôže nič spraviť. Z uvedeného súdu vyplýva, že aj keď žalobca môže pociťovať poníženie, alebo ako traumu, stres, krivdu , nespravodlivosť, neistotu, bezmocnosť, nemožno hovoriť o takom zásahu do jeho osobnostných práv a v takom rozsahu, ktorý by umožňoval priznať finančné zadosťučinenie vo forme náhrady nemajetkovej ujmy. Podľa názoru súdu v prípade žalovaného 2 by bolo postačujúce ospravedlnenie, avšak na tomto už žalobca netrval a v tejto časti žalobca vzal žalobu späť. Súd preto žalobu voči žalovanému 2 zamietol.

48. Na podanie žalobcu doručené súdu dňa 21.11.2024 súd neprihliadal, nakoľko bolo súdu doručené po vyhlásení dokazovania za skončené.

49. Ak sa v odôvodnení súd nezaoberal konkrétnou námietkou strán konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Zároveň súd uvádza, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva slobôd nepatrí dožadovať sa stranou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne).

50. Podľa § 232 ods. 2 až 4 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak.(2) Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.(3) Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.(4)

51. Vzhľadom na výšku istiny, ku ktorej zaplateniu zaviazal súd žalovaného 1, uložil súd dlhšiu lehotu na plnenie, a to 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

52. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

53. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

54. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

55. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

56. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

57. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

58. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1, ods. 2 a § 256 ods. 1 CSP. Žalobca bol v konaní voči žalovanému 1 úspešný v polovičnom rozsahu, keď žalobca v časti vykonania ospravedlnenia vzal žalobu voči žalovanému 1 späť, čím zavinil zastavenie konania bez zavinenia

žalovaného 1, a v časti priznania náhrady nemajetkovej ujmy bol v konaní v celom rozsahu úspešný, nakoľko mal úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu, ktorú nemohol nijako predvídať. Súd preto priznal žalobcovi voči žalovanému 1 nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50%. Voči žalovanému 2 žalobca bol v celku neúspešný, keď súd žalobu v časti priznania náhrady nemajetkovej ujmy zamietol a v časti vykonania ospravedlnenia vzal žalobca žalobu voči žalovanému 2 späť a tým zavinil zastavenie konania bez zavinenia žalovaného 2. Súd preto rozhodol tak, že žalovaný 2 má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalobcovi. Neboli pritom tvrdené a súd ani sám nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by žalobcovi a žalovanému 2 nárok na náhradu trov konania nemal priznať. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Podanie treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.
V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.
Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.
Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).